

ми съ тѣхнытъ мѣжје. Не је нито хубоостъта нито, образътъ на единъ мѣжъ, който прави да бѣде жената задоволна, но само добрината на характера, добродѣтельта и услужливостъта, а звѣрътъ сичкытъ тѣзы качества има. Наистина не го обычамъ, но имамъ му почитаніето, пріятелството и признателностътъ. Нека отидѣ. Нетрѣбва да го направѣ злочестъ; прѣзъ цѣлыя ми животъ ще си прѣкорвамъ неблагодарностътъ.“ При тѣзы думы, Хубавка се дига, тура прѣстена си възъ масътъ и си лѣгна. Като токо лѣгна, заспа; и като се събуди зараньта, видѣ съ радость че бѣше въ палата на звѣра. Облѣче се натруфено за да му ареса и разтѣжена прѣкара цѣль день, като очѣкваше дванадесетътъ часа вечерьта; часовникътъ напраздно избѣи, звѣрътъ се никъкъ не яви. Хубавка тогази почна да се бои, че му бѣше тя причинила смъртътъ. Прѣтърча изъ сичкыя палатъ плачешкомъ; бѣше въ отчаяніе. Като тражи на свѣдѣ, сѣти се що бѣше сънувала и потърча въ градинътъ къмъ протока, дѣто го бѣше сънувала, че сѣи. Тя найдѣ горкыя звѣръ прострентъ безъ чувство, и повѣрва че той бѣше умрѣль; хвърли се възъ тѣлото му безъ да се страхува отъ лицето му, и като усѣти, че му біеше още сърдцето, грѣбна водѣ отъ протока и му сипа на главътъ. Звѣрътъ проглѣдна и рѣче на Хубавкѣ; „Вый забравихте обѣщаніето си, жалбата, че вы изгубихъ мя направи да заключѣ и да се оставѣ да умрѣ отъ гладъ; но умирамъ задоволено, защото имамъ честь да вы видѣ още веднѣжъ. — Не! искренный ми звѣре, вый нема да умрѣте, му рѣче Хубавка; вый ще живѣете за да ми бѣдете съпругъ; отъ сега ви пружамъ рѣкъ и ви се закълвамъ че щѣ бѣдѣ само ваша.